

кръсти се и съ голѣма мъжа промълви: — Боже, какво ще правя сега?!

— Ще му мине, чичо! Ще му мине, не се страхувай! — обадиха се нѣкои отъ ученицитѣ.

Но той поклати глава и съ отчаяние продума: — Какво ще правя сега тия кошове? На грѣбъ ли да ги понеса? И какъ ще прехранвамъ безъ него децата си?

— Да се опитаме да го изправимъ! — казаха нѣкои деца. Хайде, чичо! Ние ще ти помогнемъ. Едни хванаха главата на кончето, а други заедно съ стопанина му почнаха да дигатъ тѣлото. Скоро тѣ изправиха животното, което треперѣше и се олюляваше. Поднесоха му отново вода и то жадно пи.

— Да мога само да го закарамъ живо въ село, — промълви обнадежденъ малко продавачтъ.

— Ами крушитѣ? — запита едно момченце.

— Тѣхъ ще ги оставя у нѣкои добри хора тука.

— Другари, обади се Вѣнко, елате всички въ училищния дворъ да обмислимъ, какъ можемъ да помогнемъ на тоя човѣкъ! Скоро децата заобиколиха чешмата. Вѣнко се качи на нея и заговори:

— Другарчета, тоя човѣкъ се е надѣвалъ да продаде крушитѣ и да подкрепи семейството си. Сега ще си отиде, а тѣхъ ще остави непродадени. Да съберемъ пари и да ги купимъ. Тѣ не сж много. Кой колкото обича и колкото може, толкова да даде. Ще ги подаримъ на нашата трапезария.

— Да ги купимъ, да ги купимъ! — обадиха се много отъ децата. Тѣ забъркаха да търсятъ въ джобоветѣ си левчета и ги спущаха въ шапката на Вѣнко. Когато се изредиха всички, които можаха да датъ нѣщо, почнаха да броятъ събранитѣ пари.

Въ това време пристигнаха единъ учителъ и една учителка. Децата имъ разказаха всичко.

— Заради вашитѣ добри сърдца ние ще доплатимъ, колкото пари ви не стигатъ, — казаха развълнувано учителтъ и учителката.